

Vyvěšeno dne: 7. 4. 2026

Svěšeno dne: 21. 4. 2026

Jana Tomanová

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Gardenline s. r. o.**, se sídlem Na Vinici 948/13, Litoměřice, zastoupená JUDr. Mariannou Svobodovou, advokátkou se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno, **II) Brněnské komunikace a. s.**, se sídlem Renneská třída 787/1a, Brno, obě zastoupené Mgr. Milošem Procházkou, advokátem se sídlem Koblížná 71/2, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 8. 2024, čj. ÚOHS-31858/2024/163, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2025, čj. 62 Af 32/2024-264,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Nejvyšší správní soud rozhodoval podruhé ve věci veřejné zakázky s názvem „*Výstavba Janáčkova kulturního centra*“ (ev. č. zakázky ve Věstníku veřejných zakázek Z2023-025611, ev. č. zakázky v úředním věstníku Evropské unie 2023/S 115-364772). V předchozím rozsudku v této věci vyložil, že i soukromé administrativní budovy s částí přístupnou veřejnosti mohou být stavbami občanského vybavení pro služby a obchod ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „bezbariérová vyhláška“). V nyní projednávané věci se zabýval tím, zda byla zadávací

podmínka spočívající v předložení referenční zakázky na stavbu občanského vybavení jednoduše splnitelná.

[2] Žalobkyně měla za to, že osoby zúčastněné na řízení (zadavatelé) stanovily v zadávací dokumentaci nadlimitní veřejné zakázky s názvem „*Výstavba Janáčkova kulturního centra*“, nepřiměřenou podmínku, která bezdůvodně omezila hospodářskou soutěž. Konkrétně se jednalo o podmínku, aby dodavatel v posledních sedmi letech před zahájením zadávacího řízení realizoval aspoň jednu významnou stavební práci, jejímž předmětem byla výstavba nebo rekonstrukce objektu občanského vybavení o celkových investičních nákladech nejméně 1 mld. Kč. Objektem občanského vybavení se rozuměly stavby uvedené v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky.

[3] Žalovaný nejprve návrhu žalobkyně přisvědčil a rozhodl, že se jednalo o nepřiměřenou, diskriminační podmínku, která bezdůvodně vytvořila překážku hospodářské soutěže. Proti tomuto rozhodnutí podali zadavatelé rozklad. Předseda žalovaného rozkladu vyhověl. Shledal, že žalovaný nepoměřil podmínku zadavatelů ve vztahu k předmětu veřejné zakázky. Takové zhodnocení je však prvotním krokem pro posouzení, zda se jedná o podmínku nepřiměřeně omezující hospodářskou soutěž. Věc mu proto vrátil k dalšímu řízení, v rámci kterého měl věc posoudit ve světle vysloveného právního názoru.

[4] Žalovaný v dalším řízení zhodnotil, že předmětem veřejné zakázky byla novostavba budovy s koncertním sálem, tj. budova občanského vybavení vymezená v § 6 odst. 1 písm. g) bezbariérové vyhlášky. Zadavatelé umožnili dodavatelům prokázat technickou způsobilost prostřednictvím jakékoliv stavby občanského vybavení ve smyslu § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky. Množina staveb, jejichž realizaci mohli v rámci předložených referenčních zakázek naplnit daný požadavek, zahrnovala velké množství variant. Podmínka proto nebyla nepřiměřená. Žalobkyně proti rozhodnutí podala rozklad. Předseda žalovaného rozklad zamítl.

[5] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu se žalobkyně bránila žalobou, které krajský soud vyhověl. Napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku vyložil, že stavbou pro obchod a služby ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky, nemohou být stavby soukromých kancelářských budov nebo stavby sídel velkých obchodních korporací ani za předpokladu, že v jejich části dochází k poskytování obchodu a služeb veřejnosti.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podali žalovaný a zadavatelé kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 3. 9. 2025, čj. 22 As 51/2025-86, rozsudek krajského zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Došel totiž k závěru, že je nutné rozlišovat mezi soukromou administrativní budovou tvořenou pouze kanceláři a soukromou administrativní budovou, v jejíž části dochází k poskytování služeb a obchodu veřejnosti. Pokud byly v soukromé administrativní budově poskytovány služby a obchod veřejnosti, jednalo se o stavbu občanského vybavení podle § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky. Ta totiž blíže nestanovila požadavky, které musí stavba splnit, aby se o takovou stavbu jednalo. Pro určení, zda se jedná o stavbu občanského vybavení byl proto podstatný pouze účel, který daná stavba plní. Nadto bezbariérová vyhláška počítala s tím, že stavby občanského vybavení budou mít prostory, které nebudou veřejnosti přístupné. Zároveň počítala s tím, že jedna budova bude sloužit k různým účelům. Stále však šlo o stavbu občanského vybavení, jejíž veřejnosti přístupná část musela splňovat příslušné technické požadavky.

[7] Pro účely dalšího řízení Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby se vypořádal s tím, zda se jednalo o jednoduše splnitelnou podmínku a následně tomu přizpůsobil způsob hodnocení její přiměřenosti. Přiměřenost měl posoudit s ohledem na množinu všech staveb, které lze zařadit

pokračování

pod § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky. Srozumitelněji a podrobněji měl také odůvodnit svůj závěr o přezkumu zadávací podmínky hodnoty reference.

[8] Krajský soud v dalším řízení žalobu zamítl. Shledal, že se jednalo o jednoduše splnitelnou podmínku. Jestliže pod stavby občanského vybavení pro služby a obchod patří i soukromé administrativní budovy, v jejichž části dochází k poskytování služeb nebo obchodu, je skupina možných referenčních staveb široká. Při posuzování potřebnosti podmínky bylo pro krajský soud zásadní, že předmětem veřejné zakázky je stavba Janáčkova kulturního centra, tedy stavby občanského vybavení. Zadavatelé tak logicky požadují doložit, že vybraný dodavatel má předpoklady k tomu předmět plnění realizovat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[9] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[10] Úvodem kasační stížnosti polemizuje se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudku ze dne 3. 9. 2025, čj. 22 As 51/2025-86. Namítá, že Nejvyšší správní soud zvolil výklad v neprospěch hospodářské soutěže. Při výkladu § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky pomínil účel normy, dosavadní aplikační praxi žalovaného, zadavatelů a stavebních úřadů. Tím se vyhnul otázce právní jistoty stěžovatelky. Provedený výklad je také v rozporu s § 556 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Domnívá se, že výrazně převažují důvody pro jí provedený výklad, kterému krajský soud původně vyhověl.

[11] Stěžejní námitkou stěžovatelky je, že krajský soud chybně posoudil povahu zadávací podmínky. Nebyla jednoduše splnitelná. Mezi zadávací podmínkou a její potřebou neexistuje vztah. Stavby občanského vybavení vymezené v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky jsou tvořené různorodou skupinou staveb bez jednotícího prvku. Zadávací podmínka proto měla být stanovena tak, že jako referenční zakázky měly být připuštěny všechny pozemní stavby. Nadto podmínka spočívající v předložení referenční zakázky v hodnotě 1 mld. Kč již z podstaty věci omezuje hospodářskou soutěž a je nepřiměřená. V každém případě měl krajský soud provést test proporcionality, ve kterém zadávací podmínka nemůže obstát.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního. Krajský soud se podle něj řídil závazným názorem Nejvyššího správního soudu. K námitce stěžovatelky, že měly být připuštěny všechny pozemní stavby, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud nemusel zkoumat, zda by jiné nastavení zadávací podmínky mělo na hospodářskou soutěž menší dopad. Podstatné bylo posoudit, zda se (ne)jednalo o jednoduše splnitelnou a přiměřenou podmínku. Se závěrem krajského soudu, že podmínka byla jednoduše splnitelná, se žalovaný ztotožnil. Na rozdíl od stěžovatelky žalovaný spatřuje vztah mezi podmínkou a předmětem veřejné zakázky. V závěru vyjádření žalovaný poznamenal, že stěžovatelka za celou dobu neuvedla žádnou konkrétní referenci, kterou by jí zadávací podmínka znemožnila použít.

[13] Zadavatelé sdělili, že rozsudek krajského soudu považují za správný. Podmínka byla jednoduše splnitelná. Relevantní zkušenost mohli uchazeči prokázat širokým okruhem staveb. Krajský soud přitom nemusel zkoumat, zda bylo možné nastavit podmínku jinak. Pro posouzení, zda se jednalo o jednoduše splnitelnou podmínku, se krajský soud nemusel zabývat ani konkrétním počtem obdržených nabídek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a Přípustnost kasační stížnosti

[14] Projednávaná kasační stížnost je druhou kasační stížností podanou v téže věci. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Pouze v případě přípustné kasační stížnosti je totiž na místě přistoupit k meritornímu přezkumu. Shledal přitom, že kasační stížnost obecně přípustná je.

[15] Nejvyšší správní soud zrušil předcházející rozsudek krajského soudu pro nesprávný výklad § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky. Zavázal jej, aby v dalším řízení posoudil, zda se jedná o jednoduše splnitelnou podmínku a tomu přizpůsobil hodnocení její přiměřenosti. Srozumitelněji měl také odůvodnit svůj závěr ve vztahu k tomu, zda se má do hodnocení přiměřenosti promítnout i hodnota referenční zakázky. Stěžovatelka kasační stížností brojí proti závěru krajského soudu, že se jedná o jednoduše splnitelnou podmínku. Kasační stížnost je tedy podaná ve věci, kterou se Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku nezabýval. Kasační stížnost je proto obecně přípustná.

[16] Nepřípustné jsou ovšem námitky směřující proti závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) věta první soudního řádu správního]. Jedná se o námitky stěžovatelky v úvodu kasační stížnosti spočívající v tom, že výklad § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky provedený Nejvyšším správním soudem, je v neprospěch hospodářské soutěže.

[17] Přípustné námitky tak spočívají v tom, že krajský soud nesprávně posoudil povahu zadávací podmínky a v tom, že zadávací podmínka měla být vymezena jinak.

III.b Podmínka byla jednoduše splnitelná

[18] Podle § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek *musí zadavatel při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti* (odst. 1). *Ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace* (odst. 2). Tyto zásady jsou dále ve vztahu k zadávacím podmínkám rozvedeny v § 36 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, dle kterého *zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže*.

[19] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvedl, že *zadavatel může v zadávací dokumentaci, např. formou definování technických podmínek či kvalifikačních požadavků, stanovit konkrétní parametry, bez jejichž splnění se dodavatel o veřejnou zakázku úspěšně ucházet nemůže. Musí mít ale na zřeteli, že tímto postupem ovlivňuje okruh možných dodavatelů, a proto musí při nastavení těchto parametrů, požadavků či podmínek (v zadávací dokumentaci) dbát zásad vymezených v § 6 zákona* (rozsudek ze dne 23. 1. 2025, čj. 2 As 341/2023-37, bod 25; obdobně rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2023, čj. 5 As 340/2022 - 84, bod 43, či ze dne 31. 5. 2024, čj. 7 As 71/2023 - 38, bod 23).

[20] Prakticky veškeré zadávací podmínky (např. stanovení požadavků na kvalifikaci uchazečů o veřejnou zakázku) ovlivňují potenciální okruh dodavatelů. Každá podmínka stanovená zadavatelem tak určitým způsobem omezuje hospodářskou soutěž. Jde však o selekci legitimní, podloženou ekonomickými zájmy a každý zadavatel má možnost v zadávací dokumentaci konkrétní kvalifikační požadavky nastavit (rozsudky NSS ze dne 12. 12. 2022, čj. 2 As 101/2021-52, bod 20; ze dne 30. 9. 2014, čj. 3 As 63/2014-28). Při nastavení kritérií technické kvalifikace však musí vycházet ze zásad transparentnosti, přiměřenosti a zákazu diskriminace (§ 6 zákona o zadávání veřejných zakázek; rozsudky NSS ze dne 23. 08. 2024, čj. 5 As 65/2021-73, bod 44 a ze dne 23. 1. 2025, čj. 2 As 341/2023-37, bod 25).

pokračování

[21] Důvodnost stanovení konkrétní zadávací podmínky se pak musí opírat o legitimní potřebu zadavatele (rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2022, čj. 5 As 65/2021-73, č. 4396/2022 Sb. NSS, bod 43). Důkazní břemeno stran důvodnosti zadávacích podmínek leží na zadavateli (rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2022, čj. 8 As 203/2020-168, bod 41 a ze dne 22. 2. 2024, čj. 8 As 1/2023-72, bod 28).

[22] Pokud se jedná o jednoduše splnitelnou podmínku, tj. běžnou, snadno splnitelnou pro všechny dodavatele a významně nenavyšující cenu plnění pro některé z nich, postačí, aby bylo i zdůvodnění její potřebnosti jednoduché (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023, čj. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS, bod 40). Za takové situace nemusí žalovaný a ani krajský soud provádět test proporcionality a posuzovat, zda by případné alternativy zadávací podmínky omezovaly hospodářskou soutěž méně, či dokonce vůbec (rozsudek NSS čj. 6 As 295/2020-143, bod 40). Postačí, aby zadavatel poskytl základní racionální zdůvodnění, které osvětlí existující souvislost mezi zadávací podmínkou a legitimní potřebou zadavatele (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2022, čj. 8 As 203/2020-168, bod 42). Teprve pokud se nejedná o jednoduchou zadávací podmínku, je při hodnocení její přiměřenosti třeba vyjít ze standardního testu proporcionality, který stojí na třech základních kritériích – vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti v užším smyslu (rozsudek NSS čj. 5 As 65/2021-73, bod 43).

[23] Stěžovatelka namítá, že krajský soud přijal nesprávný závěr ohledně jednoduchosti zadávací podmínky.

[24] To, zda byla zadávací podmínka jednoduše splnitelná, krajský soud posoudil s ohledem na obecnou množinu staveb, které je možné pod stavby občanského vybavení podle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky podřadit. Došel k závěru, že podmínka byla jednoduše splnitelná. Okruh staveb, kterými mohli dodavatelé prokázat svou technickou kvalifikaci, byl totiž natolik široký, že zadávací podmínka představovala jen marginální překážku hospodářské soutěže. S takovým posouzením Nejvyšší správní soud souhlasí. Nejvyšší správní soud ostatně podotýká, že stěžovatelka relevantně nezpochybňuje, že by zadávací podmínka nebyla jednoduše splnitelná z důvodu rozsahu přípustných referenčních zakázek. Stejně jako v žalobě, i nyní spočívá její stěžejní argumentace v tom, že zadávací podmínka nebyla jednoduše splnitelná proto, že měla být nastavená jinak.

[25] Jak však příhodně poznamenal krajský soud v bodě 42 napadeného rozsudku, skutečnost, že zadávací podmínku je možné vymezit i jinak, ještě neznamená, že je zadávací podmínka nezákonná. Zásadní je totiž posouzení, zda zadávací podmínka tak, jak je nastavená, je v souladu se základními zásadami vymezenými v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek a zda bezdůvodně neomezuje hospodářskou soutěž (§ 36 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek).

[26] Způsob posouzení zákonnosti zadávací podmínky se pak odvíjí od toho, jestli se jedná o jednoduše splnitelnou podmínku, či nikoliv. Stěžovatelka má pravdu v tom, že při rozlišování složitosti splnění zadávacích podmínek, se nejedná o prostou dichotomii (rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2022, čj. 8 As 203/2020-168, bod 42). Mezi hraničními body (jednoduchostí a mimořádnou složitostí) existuje celá škála možností (rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023, čj. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS, bod 40). Posouzení „jednoduchosti“ zadávací podmínky je nicméně prvotním krokem při posuzování zákonnosti zadávací podmínky. Od tohoto posouzení se následně odvíjí mechanismus přezkumu. Pokud se jedná o jednoduše splnitelnou podmínku, není nutné, aby žalovaný nebo krajský soud prováděli test proporcionality a zjišťovali, zda by alternativní zadávací podmínka omezila hospodářskou soutěž méně. Postačí, aby přezkoumali, zda existuje vztah mezi zadávací podmínkou a předmětem veřejné zakázky a zda tento vztah zadavatel dostatečně popsal.

[27] Krajský soud postupoval v souladu s těmito principy. Pokud dospěl k závěru, že jde o jednoduše splnitelnou podmínku, tak správně nezkoumal její proporcionalitu. Zabýval se pouze tím, zda zadávací podmínka má racionální vztah k předmětu zakázky. Veškeré námitky stěžovatelky ohledně nepřiměřenosti zadávací podmínky nad rámec existence tohoto racionálního vztahu jsou tak mimoběžné. Byly by relevantní pouze pokud by se stěžovatelce podařilo zpochybnit závěr krajského soudu, že se jednalo o jednoduše splnitelnou podmínku. To se však nestalo, jak je uvedeno výše.

[28] K existenci souvislosti mezi zadávací podmínkou a legitimní potřebou zadavatele krajský soud vhodně poukázal na to, že ta vyplývá v projednávané věci již ze samotné povahy předmětu veřejné zakázky. Tím je stavba občanského vybavení pro kulturu a duchovní osvětu podle § 6 odst. 1 písm. g) bezbariérové vyhlášky. I podle Nejvyššího správního soudu je s ohledem na předmět zakázky logický požadavek zadavatelů, aby měl dodavatel zkušenost se stavbou občanského vybavení. Nelze proto přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že mezi předmětem zakázky a potřebou zadávací podmínky neexistuje vztah. Jestliže pak neexistenci vztahu stěžovatelka dovozuje ze skutečnosti, že mezi stavby občanského vybavení lze podřadit nesourodé stavby bez jednotícího prvku, ani v tomto s ní nelze souhlasit.

[29] Stavby vymezené v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky měly společné to, že byly (aspoň zčásti) určené pro užívání veřejností. Musely proto splňovat obecné technické požadavky, a to zejména tak, „aby bylo zabezpečeno jejich užívání osobami s pohybovým, zrakovým, sluchovým a mentálním postižením, osobami pokročilého věku, těhotnými ženami, osobami doprovázejícími dítě v kočárku nebo dítě do tří let“ (§ 1 odst. 1 bezbariérové vyhlášky). Ať už tedy dodavatel realizoval jakoukoliv stavbu občanského vybavení, musela splňovat právě takové technické požadavky. Nelze proto mít za to, že by obdobnou zkušenost získal realizací jakékoliv pozemní stavby, tj. i takové, u které nemusí splňovat obecné technické požadavky zabezpečující její užívání osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace.

[30] K požadované hodnotě referenční zakázky ve výši 1 mld. Kč krajský soud uvedl, že vysoká hodnota referenční zakázky automaticky nezpůsobuje to, že by se jednalo o složitou podmínku. Je totiž nutné vzít v potaz relevantní trh. Stěžovatelka toto tvrzení sporuje. Má za to, že si nelze představit trh, u něhož by stanovení požadavku na referenční zakázku v hodnotě 1 mld. Kč neomezilo hospodářskou soutěž.

[31] Nejvyšší správní soud připomíná, že širě následného přezkumu zadávací podmínky je určena námitkami (§ 251 odst. 1, 2 a 4 zákona o zadávání veřejných zakázek). Obecně tak platí, že podání námitek je nutným předpokladem pro následné podání návrhu na přezkum. K této problematice ostatně existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že „pokud uchazeč určité pochybení zadavatelé nevytýkal již v námitkách proti jeho úkonu či rozhodnutí, nemůže tak již relevantně a úspěšně učinit v návrhu na zahájení správního řízení. Při vědomí této obdoby koncentrační zásady platí, že obsah návrhu na zahájení řízení o přezkumu úkonů zadavatele je determinován obsahem podaných námitek a že uchazeč nemůže návrhem úspěšně brojit proti něčemu, co zadavatelé v námitkách nevytkl“ (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2024, čj. 9 As 131/2024-42, bod 32 nebo obdobně rozsudek NSS 20. 5. 2014, čj. 2 Afs 23/2013-39). Stěžovatelka v námitkách brojila pouze proti rozsahu staveb, kterými bylo možné prokázat technickou kvalifikaci. Proti hodnotě referenční zakázky nebrojila. Tím vymezila rozsah přezkumu žalovaným a následně i správními soudy. Krajský soud měl tedy zadávací podmínku posoudit pouze co do rozsahu staveb, kterými bylo možné technickou kvalifikaci prokázat. Dílčí pochybení spočívající v tom, že se krajský soud zabýval i požadovanou hodnotou referenční zakázky, ale nemá vliv na zákonnost rozsudku. Zhodnocení, zda lze zadávací podmínku považovat za jednoduše splnitelnou s ohledem na rozsah staveb podle § 6 bezbariérové vyhlášky, krajský soud provedl.

pokračování

[32] Z důvodu absence námitky proti hodnotě referenční zakázky se ani Nejvyšší správní soud nemohl zabývat kasační argumentací stěžovatelky, dle které neexistuje trh, který by nebyl takovým požadavkem omezený. Mohl se zabývat pouze tím, zda krajský soud učinil správnou úvahu o tom, že je zadávací podmínka jednoduše splnitelná a posoudil její zákonnost vzhledem k množině staveb, kterými mohli dodavatelé prokazovat technickou kvalifikaci.

[33] Nepřílehlavá je pak námitka stěžovatelky, že podle výkladu krajského soudu by mohly jako referenční zakázky figurovat i ty stavby, které zadavatelé odmítli v rozhodnutí o námitkách. Konkrétně by se podle stěžovatelky jednalo o stavby „*soukromé administrativní budovy, obytné budovy nebo průmyslové budovy s kancelářskými prostory a zázemím pro zaměstnance*“. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že pro podřazení pod stavby občanského vybavení je důležité, zda stavba aspoň částečně plní účel vymezený v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky. Z toho mj. vyplývá, že stavba musí být (aspoň částečně) využívána veřejností. Z tohoto výkladu nelze podle Nejvyššího správního soudu dovodit, že by stěžovatelkou uváděné stavby mohly být podřazené pod stavby občanského vybavení. Nejedná se totiž o stavby, které by užívala veřejnost a plnily tak účel vymezený v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky.

[34] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná. Krajský soud si v kontextu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu učinil správnou úvahu o tom, že je zadávací podmínka jednoduše splnitelná a posoudil její zákonnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 soudního řádu správního ji zamítl.

[36] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a právo na náhradu nákladů tak nemá. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[37] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim Nejvyšším správním soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. dubna 2026

L. S.

Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu